

Дитина хоче "тям"

Євген Дудар

Вона й воно з'явилися в пасажирському залі. Вона в коротенькій в'язаній сукні, з розфарбованим лицем і різнокольоровою триповерховою зачіскою. Воно — в рожевому костюмчику, з пухкими губками, з цікавими оченятами.

Вона поспішними кроками прямувала до вільної лавочки. Воно — незалежно сиділо в неї на руках.

Сіли.

Воно показало пухкеньким кривеньким пальчиком на протилежну лавочку й вимогливо заволатало:

— Тям! Тям!

Пасажири, що сиділи на протилежній лавочці, переглянулись.

— Дитина хоче "тям", — пояснила мати й понесла своє чадо прямо на пасажирку, на яку воно показувало. Пасажирка звільнила місце. Перейшла на іншу лавочку.

Воно тицьнуло пальчиком на лавочку збоку. І ще вимогливіше сказало:

— Тям-м-м!

Вона понесла його на лавочку збоку. Жінка, що сиділа "тям", перейшла туди, де щойно сиділи вона й воно.

Вона й воно не встигли зігріти нове місце, як воно знову сказало:

— Тям-м-м!

Тепер його пухкенький пальчик був спрямований на окуляри чоловіка, що сидів поруч.

— Дитина хоче "тям", — сказала мати чоловікові. — Окуляри дитина хоче. — Й, не чекаючи його відповіді, зняла окуляри.

Чоловік не встиг зрозуміти, що сталося, як воно кинуло його окулярами об підлогу. Окуляри розсипались.

Воно показало пальчиком на сусіда з другого боку.

— Тям! Тям!

Той втягнув у плечі свою довгу шию. Воно саме в цю шию впиралося пальчиком.

— Дитина хоче "тям". На шию дитина хоче, — пояснила мати. — Як до татка. — І, не чекаючи згоди довгошийого, посадила дитя йому на потилицю. Притримуючи руками, заспівала: — Ой, гоп, тили, тили...

Довгоший в такт мелодії кивав головою і перелякано лупав очима. Воно міцно вчепилося рученятами в його чуприну. Жваво туцкалось і тріумфально кричало:

— Тям! Тям! Тям!

Раптом воно притихло. Якусь мить задумливо дивилося в одну точку. Довгоший зіщулювся й затремтів.

Вона зняла дитя з шиї довгошийого і сказала:

— У вас, певне, спітніла шия. Бо дитя намочило штанці.

Й почала дитині міняти штанці. А довгошій хутенько зівся й кудись побіг.

Воно радісно затанцювало в сухих штанцях. Задерло догори голівку, показало на люстру і закричало:

— Тям!

Вона глянула вгору. Поглядом, який просив допомогти, окинула присутніх. І ніби виправдувалась:

— Не можна "тям"... Вилізти не можна.

Джерело: Євген Дудар. Профілактика совісті. Київ, "Дніпро", 1981.